

„Hogyan válhatunk szentté a XXI. században?”

-Most volt húsvét! Nem igaz, hogy nem tudtátok megvenni nekem azt a telefont! – morog édesanyjával Márk, miközben vadul integet „rég” telefonjával a nappalijukban.

-Neked tényleg csak ennyit jelent a húsvét? – kérdezi édesanyja szomorúan. – Csak az ajándék, amit kapok? Nem akarom elhinni – sóhajt elkeseredetten, és folytatja a porszívózást.

-Ja, persze, tudom! A húsvét nem az ajándékról szól. A feltámadás ünnepe. Vágom én, éppen elégszer elmondtad! – kiáltja dühösen a kamasz, miközben egy jól irányzott rúgással kikapcsolja a zajos gépet, hogy tovább sorolhassa sérelmeit. – Akkor ne húsvétra! De névnapom is volt, és arra sem kaptam meg! Most nézz ide! Hallod? Anya! – kiált és ismét előkapja a lecserélni kívánt telefont. – De most komolyan! Hogyan menjek ezzel emberek közé? Hogyan vehetném elő a többiek előtt ezt az elavult vacakot?

-Kisfiam, ezt nem gondolhatod komolyan! Nincs egy éve, hogy ezt a telefont megvettük neked. Ugye nem gondolod, hogy egy éven belül kétszer cseréljük? Gondolkodj már kicsit! Még csak 14 éves vagy, de már közel százezres telefont akarsz! Hát abból nem lesz semmi! És most vonulhatsz duzzogni, mert ha jól sejtem, hiába is várom, hogy segíts takarítani! – mondta, s a beszélgetés lezárásaként ismét bekapcsolja a porszívót.

-Ez jellemző! – dohog magában a srác, miközben dühösen becsapja maga mögött a szobája ajtaját. – Nem kapom meg a telefont, meg még takarítsak is! Na, jól néznénk ki!

Ledobja magát az ágyára, dühösen maga mellé hajítja a sokat szidott telefonját, és bekapcsolja a tévét. Vadul váltogatja a csatornákat, már vagy ötször végigzongorázta a közel száz adást. – Sehol semmi nézhető! – gondolja magában, és kapcsolgat tovább. Egyszer csak, az egyik adón nagy tömegre lesz figyelmes. – Ez meg mi a szösz lehet? Talán valami focimeccs? Á, az nem lehet, ezek nem lelátón állnak. Akkor biztosan valami utcai futóversenyt közvetítenek – gondolkodik tovább. – Bár, ha adnék rá egy kis hangot, talán meghallanám az átkozott porszívó ellenére, hogy miről is van szó valójában! – S már hangosítja is a készüléket. – Miről beszél ez? Vatikán?! Na, ne! Hú! Most nézem... Mennyi csuhás egy rakáson! Kész vagyok teljesen! Azt hittem, legalább valami jó sportműsort nézhetek! - És már nyúl is a távirányító felé, amikor megpillant egy arcot a képernyőn. Kék háttér előtt egy mosolygós arcú, piros-fehér ruhás férfi. – Őt ismerem valahonnan! – kiált fel önkéntelenül hangosan, s visszaejti az ágyra a távirányítót, és erősen töri az agyát, emlékek után kutatva a képen látott személlyel kapcsolatban. Közben egy másik arc is feltűnik a képernyőn. - Hasonló háttér, hasonló ruha, de őt nem ismerem. De ki is a másik? – és akkor hirtelen beléhasít a felismerés! – Már tudom! A pápa! II. János Pál, ő van a képen! Tudtam,

hogy ismerem valahonnan. Alsóban, amikor hittanra jártak anyuék, sokat hallottam róla. Úgy emlékszem, nagyon jó fej. Illetve csak volt. Emlékszem, mennyire szomorú voltam, amikor meghalt. Napokig figyeltük a híradókat, hátha jobb hírek jönnek, de egy este, emlékszem, éppen a kádban voltam – ragadják magával az emlékek –, anya könnyes szemmel mondta, hogy elment. De mi lehet ez a nagy felhajtás körülötte most, ennyi év után? – kérdezi kíváncsian magában.

Márk egyre figyelmesebben hallgatni kezdi a televíziót. –Szentté avatás? Az meg mi a szösz? – kérdezi magában. Ahogy a szertartást nézi, kezdenek felelevenedni régi, hittanos emlékei. Majd újra önkéntelenül felkiált: - Micsoda?! Hétszáz pap áldoztat? Hát mennyi ember lehet ezen a téren? – és átsuhan egy kis mosoly az arcán, mert eszébe jut, milyen is volt, amikor 6-7 évesen maga is ministrált. –Milyen ügyetlen voltam az első csengetésnél! – gondolja. – De Mihály atya nagyon kedves volt. Nem volt mérges, és elnézően mosolygott. Nagyon szerettem. De akkor miért hagytam abba? – gondolkodik tovább. – Már misére sem járok, pedig anya mindig hív. Én meg mindig találok valami kifogást.

Ilyen gondolatok járnak a fejében, miközben tovább figyeli, mi is történik a Szent Péter téren.

– Jé! Az új pápa. Neki is milyen kedves arca van! – mondja magában. – Valahol mintha azt olvastam volna, hogy hasonló a természete, mint II. János Pálnak volt. És nagyon szívéen viseli a szegények sorsát. Mintha azt is hallottam volna, hogy egyszer meglépett a testőrei elöl, és visszament a szállodájába, hogy kifizesse a számláját. Meg buszra szállt egy csomó pappal, és úgy utazott velük, nem valami limuzinnal. Nagyon jó fej – gondolja mosolyogva. – Hogy is köszönt, amikor megválasztották? Pedig annyiszor olvasom a Facebook-on, mert anya sok bejegyzését megosztja! Ja! Már tudom! Buona Sera, Fratelli e Sorelle! Mit is jelent? – gondolkodik tovább. – Hát, a Google fordító nem a legjobb barátunk, de nézzük, mit ír! – azzal kézbe veszi az előbb ágyra dobott telefonját, és már keresi is az oldalt. – Aha, megvan! Jó estét, testvérek! Így köszönt, ilyen egyszerűen és kedvesen. – mosolyodik el csendesen. – És most ez a kedves pápa szentté avatja a másik kedves pápát! De most már tényleg érdekel, mi a szösz az a szentté avatás! Mit jelent az, hogy valaki szent? – és újra a kezében a telefon, és már indulhat is a böngészés. – Lássuk, mit ír a Wikipédia! „A szent szó részint az elkülönítettség, részint a tökéletesség fogalomkörébe tartozó személyek, dolgok és fogalmak jelölésére használatos, vallásos kifejezés. Noha a fogalom minden vallásban létezik, a mi kultúrkörünkben elsősorban keresztény szövegösszefüggésben fordul elő, illetve a buddhizmus magyarországi terjedésével egyre ismertebb buddhista összefüggésekben is.” – Feltételezem, hogy most nem a buddhista összefüggéseit kell

keresnem – nevet fel hangosan, majd tovább olvassa a magyarázatot. – Jaj! A többi szöveget nem igazán értem! Miért nem lehet ezt úgy megfogalmazni, hogy érthető is legyen? – dohog magában. –Na, nézzük, mit írnak a szentté avatásról? Aha, ezt legalább értem is. „A boldoggá avatás (beatificatio) és a szentté avatás (canonisatio) egyházi fogalmak a római katolikus egyházban: annak az ünnepélyes kijelentése, hogy az elhunytat Isten felvette a szentek, illetve boldogok seregébe, az elhunyt „Isten színe látására jutott”. A boldoggá avatás megelőzi a szentté avatást. A boldoggá avatottat az egyház már hivatalosan felveszi a szentek jegyzékébe, de a hívek a boldoggá avatott személy ereklyéit még nem tehetik ki nyilvános tiszteletre, és templomot sem szentelhetnek neki. A boldoggá avatásnak csak területileg korlátozott hatálya van: egy bizonyos régióban, közösségben engedélyezi a boldoggá avatott tiszteletét. Ez a közösség lehet egy részegyház (például egyházmegye), egy adott országban élő közösség vagy például szerzetesrend. A szentté avatás - szemben a boldoggá avatással - az egész egyház számára kötelező jelleggel előírja a boldogként tisztelt személy liturgikus tiszteletét. Másként fogalmazva: a boldoggá avatás során az Egyház megengedi az illető tiszteletét egy adott közösség számára, a kanonizálás során pedig az Egyház hivatalosan tisztelni kezdi az illetőt. A boldoggá, illetve szentté avatás teológiai tartalma azonos: annak kinyilvánítása, hogy az adott személy hősies fokon gyakorolta a keresztény erényeket, vagy pedig életét áldozva tett tanúságot a Krisztusba vetett hite mellett (mártírium).”

-Ez már valami! – gondolja csodálkozva. – Eddig, ha szentekről beszéltek valahol, nekem csak olyan régi személyek jutottak eszembe, mint Szent István vagy Szent László. De ők királyok voltak, és nagyon régen éltek. Milyen furcsa dolog ez. II. János Pál néhány éve halt meg. Ő olyan közel van, láthatok róla felvételeket, hallhatom a hangját. Kicsit olyan érzés, mintha még mindig élne. Vajon róla mit írnak a neten? – a gondolatot tett követi, és már keresi is a telefonján. – 1920. május 18-án született Lengyelországban, Wadowicében. Jé, nemsokára szülinapja lesz! – mosolyodik el a fiú, miközben tovább olvas. - 1978. október 16-án választották pápává.” – Jé! Még csak 58 éves volt! Mindig azt hittem, a pápának öregnek kell lennie – gondolja, és kíváncsian böngész tovább. – Ő volt a 264. pápa, és 455 év óta az első, aki nem olasz. Hihetetlen! Több mint 100 utazást tett külföldre, ezért elnevezték „Utazó pápának”. A népek és a vallások közti egyetértésért dolgozott, bocsánatot kért az egyház múltbéli bűneiért, és többször felemelte szavát a háborúk ellen. Fantasztikus ember lehetett! – olvassa tovább a leírást ámulva. - Az eddigi pápák közül az ő pápasága volt a harmadik leghosszabb. Azért ebben is dobogós – gondolja mosolyogva Márk. – Élete során két alkalommal kíséreltek meg merényletet ellene. Micsoda bolond emberek vannak! Hát kinek árthat egy pápa? – néz a telefonjára elképedve. Majd tovább olvas a szent pápa életéről, az

utazásokról, a fiatalokhoz való kötődéséről, a természettel való szoros kapcsolatáról, idős koráról, a szomorú, munkáját megnehezítő betegségéről, amit olyan méltósággal viselt. S végül a haláláról. -2005. április 2-án, 21 óra 37 perckor halt meg a Vatikánban. Micsoda élet! – gondolja a fiú magában. Keresnem kell filmeket róla, mert nagyon szeretnék többet tudni! – majd a kezében lévő telefonra néz és elmosolyodik – Nini. Azért te is jó vagy ám valamire! Nem is vagy annyira gagyi.

Közben a Vatikánban végéhez közeledik a szertartás. A pápa éppen áldást ad a tömegre. Márk észre sem veszi, és automatikusan mozdul a keze, keresztet vet. Szívesen böngészne tovább a neten, de megkordul a gyomra. – Kimegyek, megnézem, mi újság az ebéddel – gondolja.

Édesanyja a konyhában serénykedik.

– Anya, mikor lesz ebéd? Olyan éhes vagyok!

– Kisfiam, légy még kicsit türelemmel, még fél tizenkettő sincs! Hamarosan ehetünk – válaszolja anyukája mosolyogva.

– Jól van, anya! Nem sűrgetni akarlak. Majd szólj, légy szíves, ha jöhetek! – azzal visszaindul a szobájába. Közben meglátja a porszívót, amit édesanyjának még nem volt ideje a helyére tenni. Gondolkodás nélkül lehajol, és viszi magával a szobájába. Anyukája egy perc múlva csodálkozva hallja a gép zúgását Márk szobájából.

A fiú porszívózás közben is folyamatosan az interneten olvasottakon gondolkodik. Közben szinte észre sem veszi, hogy a szőnyeg tisztítása után a szétdobált ruhadarabok, játékok és könyvek is a helyükre kerültek. Nem telik el fél óra, és a szobájába visszatér a rend.

Ebéd után – szülei legnagyobb megdöbbenésére – Márk anélkül ül le az íróasztalához tanulni, hogy hosszasan könyörögnének neki. Miután végzett a leckéjével, visszatér a telefonjához, és elkezd filmeket, videókat keresni a ma szentté avatott pápáról. Közben a XX. századi történelem rengeteg eseményével találkozik. A II. világháború, a Holokauszt, a lengyelországi események. – Mennyi tragédia, mennyi borzalom, aminek ez a szent ember mind tanúja, vagy elszenvedője volt – gondolja ámulva. – És ő nem vesztette el a hitét, és kitartott a meggyőződése mellett. Egész életével példát mutatott.

-Márk! Ne ülj egész nap a szobádban! Olyan szép idő van! Miért nem találtok ki valami programot a barátaittal? – néz be a szobájába édesapja. – Menjetek bicajozni vagy focizni. Vagy csak üljtek ki a kertbe beszélgetni. A lényeg, hogy friss levegőn legyetek.

- Jól van, apa! Mindjárt körbetelefonálok a bandát – válaszolja, s már veszi is a korábban olyan sokat szidott telefonját. – Mégis szuper kis készülék ez – morogja magában, miközben arra vár, hogy legjobb barátja felvegye a telefont. - Nem is kell még kicserélni.

Pár perc alatt meg is szervezik a délutáni programot. Összetrombitálnak néhány barátot, és elmennek egyet kerekezni. Megállapodnak, hogy a kerékpárút kezdetén lévő buszmegállónál találkoznak fél óra múlva. Márk megbeszéli szüleivel, hogy elmegy a fiúkkal biciklizni, s már nyeregbe is pattan. Útja a templom mellett vezet. Megáll a jól ismert épület előtt. Felnéz a toronyra, ahol éppen ekkor kondul meg a harang. –Ez nem lehet véletlen! – gondolja. És keze elindul a nehéz vaskilincs felé...

Írta: Pintér Ádám József 7. osztályos tanuló,
Szent István Római Katolikus Általános Iskola, Pápa